

New York Timesi bestsellerite autor

BARBARA FREETHY

Ära ütle ühtegi sõna

Barbara Freethy
Don't Say a Word
2011

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele ERSEN. Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Tegemist on väljamõeldisega. Raamatus esinevad nimed, tegelaskujud, kohad ja sündmused on autori kujutlusvõime vili või neid kasutatakse ilukirjanduslikul eesmärgil. Sarnasus tõeliste sündmuste, tegevuspaikade, organisatsioonide ja elusolevate või surnud isikutega on täiesti juhuslik.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© Copyright 2011 Barbara Freethy
All rights reserved.
© 2016 Kirjastus ERSEN

M08316516
ISBN 978-9949-25-978-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee.

PROLOOG

25 aastat varem

Ta kummardas koos teiste tantsijatega, pisarad laugudele surumas, kuid ta ei saanud lasta neil mööda põski alla libiseda. Mitte keegi ei tohtinud teada, et see õhtu erineb kuidagi teistest. Liiga palju inimesi jälgis teda.

Kui eesriie viimast korda langes, jooksis ta lavalt maha oma abikaasa käte vahele – mehe käte vahele, kellega ta kavatses ette võtta oma elu suurima riski.

Mees vastas tema küsivale pilgule rahustava naeratusega.

Ta tahtis küsida, kas kõik on ette valmistatud, kas plaan on käima lükatud, kuid teadis, et rääkida oleks rumal. Ta lõpetab selle õhtu nagu kõik eelmised. Ta läks garderoobi ja võttis kostüümi seljast. Kui ta oli end riidesse pannud, ütles ta väljapääsu poole kõndides mõnele teisele tantsijale head õhtut, püüdes normaalse häälega rääkida, nagu tal poleks ainsamatki muret. Kui ta koos abikaasaga autosse istus, olid nad jätkuvalt vait, teades, et autos võib olla lutikas.

Koju oli lühike tee. Ta hakkab puudust tundma majast, aiast selle taga, magamistoast, kus ta oli mehega armatsenud, ja lastetoast, kus ta oli kiigutanud...

Ei. Ta ei tohtinud sellele mõelda. See oli liiga valus. Ta pidi keskenduma tulevikule, kui nad saavad lõpuks ometi vabad olla. Tema maja, elu, kogu ta omand oli otsekui silmus, mis tema kaela ümber aina rohkem pingule tõmbus ja teda iga mööduva päevaga aina rohkem lammatas. Ta ei kartnud kõige rohkem enda, vaid oma pere, oma abikaasa pärast, kes oli ka nüüd sunnitud tegema ülekohtuseid asju. Nad ei saanud enam saladusi täis elu elada.

Abikaasa võttis tal käest, kui nad välisukse juurde kõndisid. Mees pistis võtme lukuauku ja uks läks lahti. Ta kuulis vaikset klõpsatust ja

tundis õudu. Ta nägi abikaasa silmis ehmatust, kuid oli liiga hilja. Nad surevad kohe ja nad mõlemad teadsid seda. Keegi oli nad reetnud.

Ta palvetas nende turvalisuse eest, kelle ta endast maha jättis, samal ajal kui tulesälvatus ööd valgustas ja ühe võimsa pauguga kõik nende unistused endasse haaras.

ESIMENE PEATÜKK

Julia DeMarco tundis külmavärinaid seljal, kui ta seisis kõrgel rannajärsakul, kust avanes vaade Kuldvärava sillale. Oli kaunis, päikesepaisteline septembri alguse päev ning vaade – Vaikne ookean ühel pool silda ja San Francisco laht teisel pool – oli hingetuks võttev. Tal oli tunne, et teda ootab ees midagi põnevat ja imelist, täpselt nii, nagu iga pruut pidigi tundma. Aga kui ta värsket, soolakat õhku sisse hingas, muutusid tema silmad vesiseks. Ta ütles endale, et pisarad on pigem seotud pärastlõunase tuule kui kurbusega, millega ta oli maadelnud sellest ajast peale, kui tema ema poole aasta eest oli surnud. See pidanuks olema õnnelik aeg, päev, mil ta vaatab tulevikku, mitte minevikku. Ta soovis vaid, et ta oleks enesekindel, mitte... ebalev.

Kellegi käed ilmusid tema piha ümber ja ta nõjatus oma kihlatu Michael Graffino tugeva rinna vastu. Tundus, et ta polnud viimasel aastal teinud muud kui Michaelile toetunud. Enamik mehi ei oleks tema juurde jäänud, kuid tema oli. Nüüd oli aeg anda Michaelile see, mida ta tahtis – pulmakuupäev. Julia ei teadnud, miks ta kõhkleb, vast sellepärast, et tema elus oli nii palju muutusi? Sellest ajast peale, kui Michael oli aasta eest talle abieluettepaneku teinud, oli tema ema surnud, kasuisa perekonna kodu müüki pannud ja noorem õde tema juurde kolunud. Osa Juliast tahtis lihtsalt peatuda, paar korda rahulikult hingata ja veidi mõelda, selmet pea ees järgmisesse elu muutvasse sündmusesse tormata. Kuid Michael käis kuupäeva määramisega talle peale ja ta oli mehele tohutult tänulik, et ta oli temaga jäänud, nii et kuidas ta sai öelda ei? Ja miks ta oleks pidanud seda teha tahtma?

Michael oli hea mees. Tema ema oli teda jumaldanud. Julia mäletas endiselt õhtut, kui ta oli emale kihlusest rääkinud. Sarah DeMarco ei olnud mitu päeva voodist tõusnud ja ta ei olnud juba palju nädalaid

naeratanud, kuid tol õhtul oli tal kõrvuni naeratus näol säranud. Teadmine, et tema vanim tütar abiellub ühe tema parima sõbra pojaga, oli tema viimased päevad palju kergemaks teinud.

„Me peaksime minema, Julia. On aeg ürituste korraldajaga kokku saada.“

Julia pööras end tema poole, mõeldes taas, kui nägus oli mees oma helepruunide juuste, pruunide silmade ja sooja, varma naeratusega. Tänu Itaalia juurtest saadud oliivikarva jumele ning tõsiasjale, et ta veetis suurema osa päevadest vee peal, pakkudes Fisherman's Warfi juures tšarterpaadi teenust, oli tema nahk tume, päikesepõlenud.

„Mis viga?“ küsis mees, uudishimulik läige silmis. „Sa vaatad mulle ainult otsa.“

„Jah? Anna andeks.“

„Ära palu vabandust.“ Michael vaikus ja ütles siis: „Sa pole mind juba kaua aega tõeliselt vaadanud.“

„See ei ole küll tõsi. Ma vaatan sind kogu aeg. Nagu pooled San Francisco naised,“ lisas ta.

„Jajah, muidugi,“ pomises mees. „Hakkame minema.“

Julia heitis veel viimase pilgu vaatele, seejärel järgnes Michaelile muuseumisse. Auleegioni palee oli Pariisis asuva Palais de la Legion d'Honneur'i täpne koopia. Majaesises sisehoovis, mida tunti Auhoovi nime all, oli Rodini üks kuulsamaid skulptuure, „Mõtletaja“. Juliale oleks meeldinud peatus teha ning kuju ja oma ülejäänud elu üle sügavalt järele mõelda, kuid Michaelil oli siht silme ees ja ta utsitas teda uksest sisse astuma.

Julia samm vääratas, kui nad muuseumisse sisenesid. Mõne hetke pärast pidid nad maha istuma koos Monica Harveyga, muuseumi ürituste koordinaatoriga, ning Julia pidi pulmakuupäeva valima. Ta ei oleks tohtinud närvis olla. Ta ei olnud ju noor plika, ta oli kahekümne kaheksa aastane. Oli aeg abielluda, perekond luua.

„Lizil oli õigus. See on lahe koht,“ sõnas Michael.

Julia noogutas nõusolevalt. Tema noorem õde Liz oli muuseumi soovitanud. See oli kallid peokoht, kuid Julia oli pärinud emalt pisut raha, millega suurema osa pulmades eest tasuda.

„Kontoriruumid asuvad alumisel korrusel,“ lisas Michael. „Lähme.“

Julia hingas sügavalt sisse, kui tõehetk pöörase kiirusega lähenes. „Ma pean tualetti minema. Mine õige ees. Ma tulen kohe.“